

լու, տոանց զբաղելու՝ թէ ինչ պիտի պատահի այս մեր մոլորակին։ Այս փրկչութեան մոլեկոնութիւնը առավելարական կարգերու ուղղակի հետեանքն է։ Քանի որ այս դարը բարոյականութեան դարն է։ 1855 ին էր որ Taine կը գրէր. «Քրիստոնեական ոգիէն ասդին ամէն վարդապետութիւն կը կարծէ որ պարտադրեալ է հաստատելու թէ ինք կուգայ . . . մարդկային աշգը փրկելու։ Այդ վարդապետութիւնները պաշտպանած են իրենք զիրենք ոստիկաններու և հրապարակային ծանուցումներու փաստերով, յայտարարելով թէ իրենք է որ համաձայն են հանրային կարգի և բարոյականի, և թէ իրենց գալուստը արդէն ամենուրեք կը զգացուէր»։

Այսօրուան մտաւորականները կը կործեն թէ առաքեալներ են, և իբր այն՝ իրական ու ճշմարիտ մտաւորականներ։ Բայց այս իրողութիւնը մտաւորականութեան ինքնասպանութիւնն իսկ է։ Այս ալ շատ աւելի լուրջ պատճառներ ունի քան համաշխարհային տաղնապը։

ԺԻՒԼԻԷՆ ԲԵՆԴԱ ԹԵՂ. Տ. Վ.

Գ Ա Ր Ո Ւ Ն

Դարունն եկաւ։ Բրնուրիւնը կը խայտայ։ Լեռներ, դաշտեր դալարով են զարդարուն։ Հողը յուրի ա՛լ նրբաւէր կը կարգայ։ Իր ծոցին մէջ ապրող բոլոր տարրերուն։

Ձորերու մէջ ծաղկեայ գորգեր կը փռուին։ Իբր նեմավայր մեղուներու ոսկեգոծ։ Մաքրափետուր բուսունները կը շարունակեն Սաղարթախի ծառերու վրայ բազմահոծ։

Ամենուրեք կեանքը կ'եռայ դիւրանով, եւ զեփիւռին նուրբ մեղեդին մեղմօրօր Մայրիներու շուրջ կը յածի մեմաւոր։

Մարդիկ սակայն գեղեցկութեան տեսնանով Չեն նըւիրուիր արփիագեղես բրնուրեան, Այլ կը զոհուին Մամոնայի գերութեան . . .

ՄԵՆՐԻԿ

ԴԻԻԱՆ ՍՈՒՐԲ ՅԱԿՈԲԱՅ

ԺԳ

Յովնաննէս Մուղնեցի(*)՝ Կ. Պոլսէն
առ եղիազար Այնրապցի, ի Հալեպ(**)։

Գերերջանկագոյն և յոյժ պայծառագոյն երանաշնորհ և յոգնահանճար եղբօր իմոյ սիրեցելոյ և յաւէտ բաղձալոյ, լոյս աշացս և մխիթարութիւն անձինս տեսուն եղիազարու աստուածաբան և բանիբուն բարունւոյ մեծի, նուազած ծառայ Քրիստոսի Յովհաննէս անուամբ և և՛ պաշտօնեայ բանի՝ մատուցելից զողջոյնն միաբար և սէր յարազմայլաբար յոլով կարօտիւ և անյադ տենչմամբ, անքակ յարակցութեամբ ըստ Տեառն պահանջման՝ քեզ և որոց առ քեզ կան խաղաղութեամբ կալ մնալ ի խնամս Տեառն և ի նոյն յարամնալ։

Ընդ ողջունական տրակիս գիտութիւն լիցի մեծի խոհականութեան քում, զի բընական սէր մեր և հարազատական անխարդախ միաբանութիւն, զոր ի միջի մերում կայր, քաջայայտ իսկ է քեզ, որ խղիւղութեամբ պատճառ ոչ այլ ինչ եղեւ՝ եթէ ոչ սուտակասպաս և թունալիր նենգաւոր արք սպրդողք և օժտողաբար պատուողք, որոց ունկնդիր լինելով իմ բարեկամ համարեցայ, և անխարդախ սէրք և անմիջաց հարազատ բարեկամութիւնք թողի և ոչ ծանեայ զսէրք իմով մօլեկոնութեամբ, խաբեբայից արանց, որպէս անիծից որդւոյ Բահամ չՅակոբին և նըմանեաց նոցին, և ի վերայ այնքան յետս չողալոյ իմոյ իրնական սիրոյք և զանց առնելոյ, յաւելիր առ իս անոխակալութեամբ, որ Իստամպուլի Գիտուել Յովհաննէսն առաքեալ էիր առ իս միջնորդ վասն միաբանութեան և վերստին հաստատման սիրոյ, և ես ոչ գիտացի և ոչ ծանեայ ըզսէրք, զանց առնելով զբանիւ քով, և

(*) Յովհաննէս Մուղնեցի եղած է պատրիարք Կ. Պոլսի 1652 — 1655։ Ծ. 2.

(**) Նամակիս ընդօրինակութեան տակ ծանօթագրուած է այսպէս. «Մուղնեցի Յովհաննէս վարդապետին իւրով կնքովն գրեալ մեղայի թղթին սատան է առ մեզ կացեալ»։ Ծ. 2.